מטות מסעי

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון שס"ח

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בפרשת **מטות מסעי**, סיום ספר **במדבר**, שזה הסיום של ארבעה ספרי התורה, וספר דברים הוא "משנה תורה" – חזרה על כל התורה, וכלל הוא בידינו: "הכל הולך אחר החיתום", א"כ מוכרח להיות שמונח לימוד מיוחד בתוך פרשיות אלו, שעפ"י רוב הן מחוברת[1], והן תמיד בתוך ימי בין המצרים הקדושים.

שלושת השבועות האלו, הם ימים מסוגלים מאד להתקרב אל הקב"ה, הוא זמן שמרגישים ביותר "**שכינתא איהי בגלותא**" – השכינה היא בגלות "כְּצִפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּהּ" [כמוזכר בתיקוני זוהר], ובימים ושבועות אלו עושים מקום קדוש להשראת השכינה.

ג' שבועות אלו מכוונות כנגד שלושת הרגלים; פרשת פינחס היתה כנגד חג הפסח, ועתה – פרשת מטו"מ, היא כנגד חג השבועות – קבלת התורה, ובזה מסיימין את ספר במדבר: '**מטות מסעי – חזק**'.

צדיקים נתנו רמז נפלא בחיבור שתי פרשיות אלו, והוא לימוד מציאותי לכל שלבי החיים, איך אדם יכול לעבור את העולם הזה לשלום.

הרי בחיי האדם – מאז שהוא נולד, עד שהוא חוזר למקורו בעולם העליון – הוא נמצא בנסיעה; כשהחל רבינו את הסיפורי מעשיות, אמר: "**בדרך סיפרתי מעשה**", ואמרו אנשי שלומינו, שכך רבינו מתחיל את הסיפורי מעשיות, לרמוז על ענין זה של '**דרך**' – הדרך של חיי האדם.

הכלל, מאז שאדם נולד ועד שהוא חוזר למקור נשמתו הוא ב'דרך', ואדם צריך בקיאות גדולה איך לעבור את הדרך הזאת לשלום, שיצליח לחיות בזה העולם חיים טובים, חיים שמחים, חיים מאושרים, שיתענג בימי חייו, וכלשון המובאת בתחילת ספר מסילת ישרים

---

1. אא"כ זו שנה מעוברת, שאז עפ"י רוב זה נפרד, אבל רוב השנים מטות ומסעי מחוברות.

(ריש פרק א): "**האדם לא נברא אלא להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו**".

בני אדם, עוברים עליהם כל מיני צרות ויסורים, עד שאינם יודעים "על מה באתי לזה העולם... וכי בשביל זה באתי לפה – לסבול צער ומכאובים? איזו תכלית זו?!"... **אבל כל זה בגלל שאדם עדיין לא זכה להבין באמת מהי תכלית החיים!** מהי 'תכלית החיים'? הלשון הנ"ל של הרמח"ל בספרו מסילת ישרים: "**להתענג על ה'**", זה התענוג וזהו האושר הכי גדול שאדם יכול לזכות אליו!

ואדם צריך להאמין בזה, כי כך אומרים הצדיקים – והוא מאמין בדבריהם, והוא יודע באמת שזוהי המציאות, "ואכן עדיין אני מאד רחוק מזה, אבל זה היעד שלי! אני רוצה להגיע לשם!"...

וכמובן, אם הצדיקים מלמדים אותנו דבר כזה, הם גם מדריכים אותנו **איך** להגיע לזה; איך אדם יכול לזכות להפוך את החיים שלו לחיים שמחים ומאושרים ועליזים, ושיזכה לצאת מכל הצרות והיסורים שהוא עובר בזה העולם.

כי מה שעובר על האדם מצד הגשמיות – מצד כל חומר גשמיות עוה"ז, אדם לא יכול להתחמק מזה, הלא הוא נמצא כאן בזה העולם, אבל יש דרך שהצדיקים מלמדים **איך לעשות מהגשמיות – רוחניות! איך שיש אפשרות לאדם להפוך את כל מה שעובר עליו – לחיים טובים!** שיזכה להרגיש "אני כאן בזה העולם, בשר ודם, אני 'גבר בין גוברין' – זכיתי להתחתן, יש לי אשה וילדים, ואת כל זה לקשר לרוחניות, לדעת שהקב"ה נמצא איתי!" ולהרגיש את השמחה הזאת "ב"ה אני זוכה להתקרב ולהיות דבוק בהקב"ה!" שזו שמחת החיים.

השמחה זה מהדברים הכי חשובים ועיקריים בחיי האדם; כמה רבינו מדבר משמחה! כמה רבינו מזהיר אותנו לשמור מעצבות! רבינו מזכיר את זה בתורה מ"ח (ליקו"מ ח"ב) שנקראת "**המכתב של רבינו**", שהקב"ה שונא את העצבות!

ובפרט כשאדם רוצה להיכנס בעבודת ה', והנה נופלים עליו כאלו בלבולים – "איפה הייתי עד עכשיו" וכו', וכמו שלמדנו בדף היומי (גיטין נו.) שאמר לו הקיסר לר' יוחנן בן זכאי: "**מיחייבת תרי קטלא, חדא דלאו מלכא אנא וקא קרית לי מלכא, ותו אי מלכא אנא עד האידנא אמאי לא אתית לגבאי**" –

'אם אני באמת מלך, מדוע עד עכשיו לא באת אליי'?...

מספרים על אחד מגדולי בעלי המוסר, שכאשר צעקו הקהל "המלך" בראש השנה, הוא התעלף, וכששאלוהו על כך, הוא אמר שהוא נזכר בגמרא הזאת: "**אי מלכא אנא עד האידנא אמאי לא אתית לגבאי**" – 'אם אני מלך, איפה היית עד עכשיו?!'... ועל כן, הנה הוא אמר "המלך", ומיד התעורר "איפה הייתי עד עכשיו?", והתעלף...

ורבינו נותן לנו את הכוחות והידיעה לזה, זאת אומרת שאדם יבין שהקב"ה הוא מלך; בר"ה אנחנו ממליכים את הקב"ה עלינו, ובכל השנה כולה עלינו לקשר ולמשוך עצמנו אחר המלך, ולהתקרב אל המלך.

ודבר זה נעשה ביותר בשלושת השבועות האלו, וכלשון הצדיקים: "**המלך בשדה**", השכינה היא "נוֹדֶדֶת מִן קִנָּהּ", ואז יש אפשרות הרבה יותר בקלות להתקרב, שאדם יודע שהוא לא צריך לקבוע תור, לבוא לארמון, לעבור את כל בדיקות הביטחון וכו', אלא "אני כבר אצל המלך!"...

זה מה שהצדיקים מלמדים אותנו, שאדם ידע שהוא עבד המלך ובן המלך, כי (שבת סז.) "כל ישראל בני מלכים", ואלו שני בחינות שישנן: בן ועבד, וכדאיתא בדברי רבינו ז"ל (ליקו"מ ח"ב סי' ה) שיש בחינת בן המלך ויש בחינת עבד המלך, והשלימות היא לקשר את שניהם ביחד, שאכן אני בן המלך, אבל בן יכול לומר "הרי אני בנו של האבא, ואבא מבין אותי, לא דוחק עלי" וכו', אבל השלימות היא שיתקיים (מלאכי ג, ז) "וְחָמַלְתִּי עֲלֵיהֶם כַּאֲשֶׁר יַחְמֹל אִישׁ עַל **בְּנוֹ הָעֹבֵד** אֹתוֹ", '**בנו העובד**' דהיינו שהוא אכן 'בן', אבל הוא 'העובד' – הוא בחינת עבד, שמוכן לקפוץ אל תוך הסוללה הגדולה וכו', כמבואר שם בדברי רבינו, שאמנם הוא בן, אבל זוכה להיות גם עבד, שעובד את אביו, "כי אני כ"כ אוהב אותו, ואעשה הכל כדי לשמח את אבא שלי!"...

וזו השלימות נעשית בימים אלו בפרט, שהמלך נמצא אצלנו, ובא אלינו, וכמו המשל שמובא בדברי ר' נתן על בן המלך, שעליו לבוא ולבקר את אביו בארמונו, אבל אם הוא חולה, והוא נמצא במיטה, מגיע המלך ומבקר אותו; הוא שוכב עם הפיג'מה שלו, והמלך בא ומבקר אותו...

זה ענין שבועות אלו, ולכן שלושת השבועות הללו מכוונות דוקא כנגד

שלושת הרגלים, כי אז היה הזמן שעם ישראל עלו לירושלים לקבל פני השכינה, והיו בשלושה זמנים נפרדים בשנה – סוכות, פסח, שבועות [השנה מחולקת כפי אלו שלושת הרגלים], והנה יש לנו בשלושה שבועות את כולם ביחד... שלושה שבועות כנגד שלושה רגלים, ויש אפשרות להידבק בהקב"ה ולהמשיך על עצמנו קדושה על כל השנה!

והנה, השבוע השני של ימי בין המצרים, עפ"י רוב זה פרשת מטות מסעי [בפרט כשהן מחוברות; כשהן נפרדות, מטות ומסעי הן שני שבועות נפרדות, ופרשת דברים זה תמיד לפני תשעה באב], והוא מכוון כנגד חג השבועות, שהוא חג קבלת התורה, שאנחנו מקבלים את התורה, ואנחנו יודעים "כי הם חיינו ואורך ימינו" – **התורה הקדושה זה החיים שלנו! היא מלמדת אותנו כל אורח החיים!** וכדאיתא בזוהר הקדוש (מצורע דף נג:), ש'**תורה**' נקראת ע"ש **הוראה**, שהיא מורה לאדם איך ינהג ימי חייו.

התורה הקדושה מלמדת אותנו איך יש אפשרות להפוך את החיים הגשמיים שלנו – לרוחניות, לשמחת הקב"ה! שאדם זוכה לדעת שבכל דבר שהוא עושה – מעת קומו בבוקר, ועד שהולך לישון בלילה – הוא תמיד מסובב עם מצוות, מקיים רצון ה'!

רבינו לימד אותנו את ענין ההתבודדות, מהי 'התבודדות'? לדבר אל הקב"ה! **אשרי אדם שקונה את המידה הזאת!** רבינו פעם אמר, שרצונו שיהיה לנו כל היום כולו התבודדות, מה זאת אומרת? שאדם ישב בשדה כל היום ולא יהא אכפת לו מכלום?! לא! לא לזה כיוון רבינו! רבינו אמר בפירוש (שיחות הר"ן, סי' נא) שהפקרות לא צריכים! א"כ מהו "כל היום התבודדות"? שאדם יודע שכל דבר שהוא עושה, וכל דבר שהוא רוצה לעשות, הוא צריך סייעתא דשמיא! הוא צריך עזרה מהקב"ה, שיעזור לו בכל ענין! **שום דבר הוא "לא כחי ועוצם ידי", אלא רק הכח שהקב"ה נותן לנו!** נמצא אפוא, שהוא תמיד נמצא בשיחה עם הקב"ה...

עלינו להתבונן: מה מקשר שני בני אדם ביחד? נדבר בענין של זוגיות: אדם שזוכה להתחתן, מה הקשר בין בני הזוג? [זה דבר שהרבה לא יודעים ממנו, ועל כן סובלים מזה הרבה...].

התשובה היא: 'קו **תקשורת**' – המילים, הדיבורים, **זה עושה את הקשר!**

יכול להיות שני בני אדם היושבים אחד ליד השני, אבל לא מדברים אחד עם בשני, ואין ביניהם שום קשר; מוהרא"ש היה תמיד אומר: רואים דבר זה למשך זמן ארוך במטוס, אדם נמצא בטיסה ארוכה [למשל לארה"ב, לוקח כעשר – אחד–עשרה שעות], קיבלת מקום ישיבה ליד מישהו, יכול להיות שאתה יושב לידו במשך עשר שעות ולא דיברתי עמו אף לא מילה אחת, א"כ לא יצרת עמו שום קשר... אמנם ישבת לידו עשר שעות, אבל קשר אין ביניכם...

משא"כ אם נכנסת באיזו שיחה – התחלת לדבר אתו, לדעת מי האדם הזה וכו', אולי התחזקתם ביחד באיזה משהו, עי"ז עשיתם קשר ביניכם.

אותו דבר בביתו של אדם: **הקשר הכי טוב והכי חזק הוא בדיבורים!** וכמובן, 'דיבורים' היינו 'דיבורים טובים', אדם צריך לשמור על זה מאד מאד, שבזה נגיע לפרשת השבוע – פרשת נדרים, שהכל בנוי ומיוסד על הדיבור, שאדם יודע: **כדי לבנות את הבית הזה צריכים איזה 'קו תקשורת'!**

והדבר הראשון הוא **לשמוע**; אם בעל או אשה רוצים לדבר, אדם צריך להטות אוזן, לא שיעשה עצמו כלא אכפת לו מדברי השני, תטה אוזן ותשתתף בשיחה! **בזה תלוי הכל!**

מוצאים בעיות רבות ל"ע בשלום–בית וזוגיות, וב99% זו הבעיה תמיד – אין 'קו תקשורת', אין שום שפה משותפת, כל אחד אומר: "הוא מבין מה אני רוֹצָה", "היא מבינה מה אני רוֹצֶה", והם כמו שני אנשים זרים הדרים תחת קורת גג אחת...

וכמובן, צריכים דיבורים טובים של הכרת הטוב, החשבה, הערכה, שזה לא עולה לאדם שום כסף...

אדם חושב שהשלום–בית שלו תלוי במתנות יקרות וכו', זה מה שיקנה לו את שלום ביתו... אבל באמת זה לא מתחיל ולא גומר... זה לא תלוי בזה! זה לא שווה כלום! אם אין 'קו תקשורת' – כל המתנות וכל הכסף לא יועיל כלום! משא"כ עם מילה אחת טובה, יכולים לפעול יותר מאלפים ורבבות מתנות... אמרת מילה טובה? יש הערכה! יש החשבה!

זו דוגמא בתוך בית האדם, וכן הוא בין האדם אל הקב"ה; אם אדם רוצה לייצר קשר עם הקב"ה, איך עושים את זה? הולך לביהכנ"ס, לומד תורה בביהמ"ד, אבל מה ייצר את הקשר? אדם שלומד תורה, לוקח את הסידור

ומתפלל, וכי הוא יכול להגיד שאחר שגמר את התפילה הרגיש את הקשר הזה? אכן, פעמים שאדם זוכה להתפלל בכוונה ובלב מלא רגש והתלהבות וכו', ויכול להיות שהוא הרגיש קשר חזק בשעת התפילה, אבל איך כל אחד זוכה לזה?

רבינו מלמד אותנו איך זוכים שהקשר הזה יהיה 'קשר של קימא', שלא יכולים לנתק את הקשר הזה כלל?

על זה גילה לנו רבינו את ענין ההתבודדות – לדבר אל הקב"ה, לפרש את השיחה שלך בתמימות ופשיטות גמורה, תספר להקב"ה מה אתה צריך עכשיו.

ובעצם, בתפילת שמו"ע אדם מברך את כל הברכות, ומכנים הרבה מצרכיו בתוך הברכות [כי עפ"י השו"ע בודאי שמותר בתוך כל ברכה להוסיף בקשות פרטיות], אבל רבינו גילה שאדם לא צריך להיות משועבד דוקא לסידור ולביהכנ"ס כשהוא רוצה לדבר אל הקב"ה, את זה הוא יכול לעשות בבית שלו, באוטו שלו, בהליכה שלו, בטיול שלו, לא משנה היכן... זה דבר ששייך 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע! ה'קו' הזה תמיד פתוח! ואשרי מי שיודע באמת איך להשתמש עם ה'קו' הזה...

אדם חושב: "וכי הקב"ה צריך את התפילות שלי?"... ולזאת הוא לא שם לב: הרי אתה ממילא נמצא ג' פעמים ביום בביהכנ"ס ומתפלל תפילה להקב"ה, וגם בזה אתה יכול לשאול "וכי עוד הפעם אותה תפילה?"... **אבל כך הוא, וזו הכוונה של התפילה, לקשר אותך אל הקב"ה!**

אבל רבינו אומר, שאכן מי שרגיל לדבר בלשון הקודש, והוא מרגיש בכל מילה שמוציא מפיו שזה יוצא מהלב, אז זה באמת יפעל עליו רושם גדול מאד, אבל אינו דומה לכשאדם יחפש דיבורים מתוך הלב שלו, שהוא תמיד מחפש "מה אני צריך עכשיו; מה חסר לי", הן אם זה ענין של בריאות, כסף, שלום–בית, ילדים, נחת מהילדים, כל הדברים שאדם צריך, **איפה אתה?...**

"אחכה לשעה שאלך לביהכנ"ס, ואז אזכר בכל מה שאני צריך, ואתפלל על זה"... **אבל רבינו אומר לך: איפה שאתה נמצא, לא משנה, באילו ד' אמות "בכל כדור העולם", אתה זוכה להיות בארץ ישראל, או אתה בסין, יפן, דרום אפריקה, אוסטרליה, איפה שאתה נמצא...**

מן השמים גלגלו שעכשיו אתה נמצא במקום הזה, "למה?" אתה לא יודע בעצמך, אתה שם... נו, מה אתה עושה עכשיו? "כשאגיע הביתה, אגיע למקום אחר, שם יהיה לי ישוב הדעת"... אבל האמת היא שהקב"ה מסבב עם כל אחד ואחד כפי עניינו!

למה באמת יש כאלו שזוכים להיות בארצנו הקדושה ויש את אחינו שבגולה שעדיין בחו"ל? מצד הרבה עניינים, הם באמת מסכנים... אשרי אדם שזוכה לדעת מה זה ארץ ישראל, איך שרבינו מתאר לנו (ליקו"מ ח"א סי' ז): מקום התפילה, מקום הנסים, מקום האמונה, מקום של השגחה, כל הגילויים שרבינו גילה לנו, ואשרי מי שזוכה להיות בארץ, ולהבין מהי קדושת ארץ ישראל!

הרי פרשה זו, בה מסתיים ספר במדבר, ואמרנו בתחילת דברינו שבעצם זהו סיום התורה – סיום ארבעת הספרים של התורה, עד שמתחילין ספר דברים – שהוא חזרה על כל התורה, איך מסיימים את התורה? עם קדושת ארץ ישראל – חלוקת הנחלות של ארץ ישראל, וכדברי הפסוק: **"זֹאת הָאָרֶץ אֲשֶׁר תִּפֹּל לָכֶם בְּנַחֲלָה"**, וממש עד הסוף, שמדובר בבנות צלפחד שביקשו חלק בארץ וקיבלו את חלקן, זה ממש הפרשה האחרונה של הספר, שמדבר מבנות צלפחד, שהן כ"כ חיבבו את הארץ, ורצו חלק בה, וקיבלו את זה; זה ענין של קדושת ארץ ישראל, ואשרי אדם הזוכה לטעום טעם ארץ ישראל.

רבינו מקשר את קדושת ארץ ישראל לר"ה (ליקו"מ ח"ב סי' מ), כי אצל ארץ ישראל כתיב (דברים יא, יב) **"אֶרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ דֹּרֵשׁ אֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹקֶיךָ בָּהּ מֵרֵשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה"** – **'מֵרֵשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה'** היינו ר"ה, הרי שקדושת א"י מתואם יחדיו עם ר"ה.

ורבינו גילה נוראות על זה, שעל ידי ר"ה אדם זוכה להגיע לאמונה וגילוי השגחה, שזה מלווה אותו על כל השנה, וזו הזכות הגדול של מי שזוכה להגיע לרבינו – לצדיק אמיתי – על ר"ה; רבינו אומר שם, שאם פוגשים אדם שהיה אצל צדיק אמיתי על ר"ה, מחויבים להרגיש קדושת ארץ ישראל [וכן הוא בספר המדות אות ארץ ישראל], ואנחנו צריכים לעבוד הרבה כדי לזכות להרגיש זאת...

זה הענין שאנחנו באים לרבינו על ר"ה, ורבינו נותן לנו את הכח להבין

מהי קדושת ארץ ישראל, ולכן את כל מי שפוגשים – מיד נזכרים: הנה רבינו, ראש השנה, ארץ ישראל, **זה קשר אחד!**

זה הקשר שאדם מייצר יחד עם הקב"ה ע"י הדיבור שלו, שאדם יש לו כח הדיבור, שבזה הוא יכול לקשר את עצמו לכל מקום שהוא רוצה להגיע! 'דיבור' זה לשון של 'מנהיג', וכדאיתא (סנהדרין ח.): "**דַּבֵּר אחד לדור**"; הדיבור של האדם זה המנהיג שלו! זה מוליך אותו לכל מקום שהוא רוצה להגיע! אדם רוצה להגיע לאיזה מקום – הוא מדבר מזה, מבקש ומתפלל, הוא יגיע! מתי בדיוק? כפי ההתמדה... שאדם מבקש, והוא איננו מתייאש! אכן לפעמים זה לוקח זמן, אבל אדם לא צריך להסתכל על הזמן, אלא הוא צריך להסתכל: "זה אני צריך להגיע! כמה זמן יקח לי? אני לא צריך לעשות את החישוב הזה... אני עושה את שלי!"... **וכשאדם הוא רציני, והוא לא עוזב את התפילה, הוא מגיע!**

זה הכח שהקב"ה הטביע בעבודת התפילה, שאדם שמתפלל – סוף כל סוף הוא מגיע!

ועל כן, אם אדם רוצה באיזו דרך להגיע להתקרבות הזאת – כי כאמור, שלושת השבועות הוא זמן של התקרבות מיוחדת אל הקב"ה, אדם שואל: איך אני עושה זאת?... ע"י התפילה!

ובנוסף דיברנו על מעלת הלימודים של הזמנים האלו בפרט – תיקוני זוהר, ק"ן מזמורי תהלים, שבזה עושה ק"ן לשכינה, ויחד עם זאת תמיד לזכור את העניין של הדיבור אל הקב"ה! וכמו שאומר דוד המלך בתהלים – וזה מקושר לג' שבועות אלו (קב, ח): "**שָׁקַדְתִּי וָאֱהִי כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**" – 'אהיה' זה ענין שלושת שבועות אלו, כפי שדיברנו, ו'שקדתי' זה ענין של התמדה ושקידה, וכן אותיות 'קדושה' – 'שָׁקַדְתִּי' אותיות 'קְדֻשָּׁתִי', איך זוכים לכל זה? "**כְּצִפּוֹר בּוֹדֵד עַל גָּג**" – שזה ענין של התבודדות, שאדם זוכה להיות 'בודד', וכי הכוונה 'בודד' שהוא לבד? 'בודד' היינו שהוא תמיד עם הקב"ה!

אדם אף פעם לא נמצא לבד; אצל הקב"ה כתיב (ישעיהו ב, יא) "וְנִשְׂגַּב ה' לְבַדּוֹ בַּיּוֹם הַהוּא", ואיתא במדרש שזהו (בראשית לב, כה) "וַיִּוָּתֵר יַעֲקֹב לְבַדּוֹ", וכלשון חכמינו הקדושים (בראשית רבה עז, א): "**מָה הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא כָּתוּב בּוֹ** (יְשַׁעְיָה ב, יז) 'וְנִשְׂגַּב ה' לְבַדּוֹ', **אַף** יַעֲקֹב 'וַיִּוָּתֵר

יַעֲקֹב לְבַדּוֹ"; הרי ש'לבדו' היינו לבדו עם הקב"ה!

אדם צריך לדעת שהוא תמיד עם הקב"ה, וכל מה שהוא צריך, וכל מה שהוא רוצה, וכל מה שהוא צריך לתקן – הכל תלוי בזה! שאדם מרגיל את עצמו לדבר המון אל הקב"ה!

ופה מגיעה השאלה: מה המניעה של אדם להגיע לכל זה? מה מונע אותו מזה? הרי הכל מונח "כשולחן הערוך לפני האדם", אדם שומע כל זאת ומבין את העניין, אבל מה מונעו מלהגיע לזה?

על זה יש את הבעיה של הישות של האדם; לכל אדם יש את האנוכיות והאגו שלו – "לא מדברים אליי, אני לא יכול" וכו', יש לו כל מיני חשבונות שונים וכו'.

הבה ונתבונן: מה הבעיה בבית שיש כל מיני צרות ובעיות רח"ל – ששלום הבית לא על נכון? מאיפה זה בא? אותו דבר, יש התנגשות – "אני רוֹצָה ככה", "אני רוֹצָה ככה", ואין את הכח הזה של לוותר, אין הוותרנות הזאת, שאדם יכניע את עצמו... **לאן תביא אותך כל הישות הזאת?** הבעל אומר "יהיה כמו **שאני** רוצה", האשה אומרת "יהיה כמו **שאני** רוצה"... **לאן מובילה כל העקשנות הזאת?! זה לא מוביל לשום מקום, אלא רק להתנגשות, ואז זה מתפוצץ...**

נתתי את הדוגמא מהבית של האדם, כי **איך שאדם בונה את הבית שלו, זה בעצם איך שהוא בונה בינו לבין הקב"ה – אל השכינה הקדושה!**

איתא בחיי מוהר"ן (סי' תקסג): **שָׁמַעְתִּי מֵרַבֵּנוּ זַ"ל שֶׁבִּימֵי אַבְרָהָם אָבִינוּ הָיְתָה הַשְּׁכִינָה נִקְרֵאת בְּשֵׁם שָׂרָה, וּבִימֵי יִצְחָק בְּשֵׁם רִבְקָה, וּבִימֵי יַעֲקֹב בְּשֵׁם רָחֵל וְלֵאָה**; וזה סובב והולך על כל אחד ואחד בימי חייו, שבחיים שלו, בתקופה שהוא כאן בזה העולם, השכינה הקדושה זו אשתו! זה הבנין שלו! וכשאדם יודע את זה, ממילא הוא מבין מיד, שאם יש ב"ה שלום בבית, ויש הבנה הדדית והכל על נכון, תדע שכך הוא למעלה!

ובזה איתא בדברי רבינו דבר נפלא (ליקו"מ ח"ב סי' כט): **בְּשֶׁאַרַע שְׁאֵלָה בְּבֵית הָאָדָם עַל יְדֵי תַּעֲרֹבֶת אִפּוּר בְּהֶתֵּר, וְאֵין בַּהֶתֵּר כְּדֵי לְבַטֵּל אֶת הָאִפּוּר – בָּזֶה מַרְאִין לוֹ, שֶׁפְּנַם בְּאֵיזֶהוּ יִחוּד שֶׁל מַעְלָה, כִּי כָּל הַיִּחוּדִים וְהַזִּוּוּגִים הֵם בְּחִינַת בִּטּוּל אִפּוּר**; זאת אומרת, שרבינו מגלה פה,

שכל מה שקורה בבית האדם, זה בעצם קורה למעלה!

נמצא אפוא, שכשיש שלום, אהבה ושמחה בבית של האדם, כך הוא למעלה... כ"כ שמחים שיש בית שהוא מקום להשראת השכינה, וזה נקרא שעשית 'קן' לשכינה! אדם זוכה שהוא עושה מקום שבו שורה השכינה הקדושה! אבל אם ח"ו לא כך, הכל חרוב ונחרב ה' ישמור...

ואל לו לאדם לומר "זה בבית שלי, אבל בשמים הכל בסדר... ביני לבין הקב"ה הכל בסדר"... **זה לא הולך ככה! הבית של אדם הוא כמו 'ראי', שעל ידו אדם יכול תמיד להסתכל ולראות איפה הוא נמצא ומה נעשה למעלה בינו לבין הקב"ה – יסתכל בבית שלו! אם בבית יש שלום, שמחה ואהבה, כך יש בשמים...** זה הסימן הכי מובהק, וכך אדם יודע בבירור מה נעשה בשמים – **תסתכל בבית שלך, וכך תדע מה נעשה למעלה! תתבונן איך הקשר בינך לבין השכינה הקדושה!**

מה גורם לאדם שהוא לא יכול לזכות לזה? הישות שלו... "אני צריך להוציא מהכח אל הפועל מה **שאני** רוצה; אני רוצה לעשות את מה **שאני** חפץ", אין לו את ההכנעה הזאת, וזה מה שחוסם לו את הדרך... כך הוא לא יכול לזוז! כי תמיד יש לו את הישות הזאת "אני אעשה מה **שאני** רוצה"...

אתה רוצה לעשות מה **שאתה** רוצה? בסדר... אבל אם אתה רואה שיש התנגדות לזה, וכי אתה צריך עכשיו ללכת 'ראש בראש' ולהילחם?! עליך לבוא לידי איזו פשרה, למצוא איזו דרך איך להכניע עצמך...

סיפרתי כמה פעמים [ומודפס ב'שיחות מוהרא"ש'], שפעם נסענו עם מוהרא"ש בכביש ראשי בניו–יורק, וזה היה בדרך לשדה התעופה, והיינו ממהרים קצת, והנה עלינו על גשר שעובר מעל נהר גדול שהיה חלק מהים, ולכן היו לפעמים אוניות עוברות שם, ואם היתה מגיעה אוניה, והרי היא לא יכולה לעבור תחת הגשר, אז היה יורד מחסום כדי לעצור את תנועת הרכבים, והכביש נפתח לשני חלקים כלפי מעלה [זה נעשה באופן חשמלי], וכך יכולה האונייה לעבור, ואחר שהיא עברה – חוזר הכביש לרגילותו, והתנועה ממשיכה כסדרה...

והנה, זה לא קורה הרבה, כי לא הרבה אוניות עוברות במקום ההוא, אבל

בדיוק כשהיינו בדרך לשדה התעופה עם מוהרא"ש – כן היה, וזאת כדי שיישאר מזה כזה לימוד חי!

אנחנו היינו כמעט הראשונים לפני המחסום; לא פתאום יורד מחסום... לפני כן יש רמזור וכו' ומחכים עד שיעצרו, וכשכולם עצרו – יורד מחסום של גדר וכו', ואז מרימים את הכביש, וכך היה כשהיינו שם, והנה אנחנו מחכים שהאונייה תעבור...

והנה, ציפינו לראות שתהא אוניה גדולה מאד וכו', אך לא זאת ראינו, אלא ראינו כמין מקל שעובר [מתוך הרכב לא יכולים לראות היטב, אבל זה מה שראינו], וכנראה שזה היה התורן של האונייה, והיא עברה, ולא היתה הפסקה ממש גדולה, אלא כרבע שעה – עשרים דקות, ואחר שראינו שזה עבר – החזירו הכביש למקומו, הרימו המחסום, והמשכנו בדרכנו.

ואז אמר מוהרא"ש שיחה נוראה [מוהרא"ש אמר לי זאת כשנהגתי]: מה היה פה? חושבים שצריכה לעבור אוניה גדולה ומכובדת וכו', זה לא כך, היתה אוניה ממש פשוטה [כנראה ספינה קטנה], ולה היה התורן עם מקל שראינו, ומה עשו בשבילה? הרימו את כל הכביש, ועצרו את כל התנועה [אנחנו היינו הראשונים כשעצרו את התנועה, אבל מאחורינו היו כ"כ הרבה רכבים, הרי לעצור כביש מהיר למשך רבע שעה – עשרים דקות, זה מייצר 'פקק' בגודל עצום], כל זה בגלל מה? אמר מוהרא"ש: בגלל מקל אחד... בגלל שהיה שם מקל אחד שהוא לא יכל להתכופף... בגלל המקל האחד הזה היו צריכים לעצור את כולם ולעשות כ"כ הרבה רעש וכו'.

מה הלימוד בזה? לימוד פשוט: לפעמים יש לאדם ישות אחת, והוא לא מוכן להתפשר ולוותר על דבר מסוים – "אני לא אוותר!"... תראה איזה בלגן אתה גורם בזה! אם היה לך שכל – היית מתכופף מעט! [האונייה הזאת, אינני יודע מדוע לא עושים מלכתחילה שיכולים לכופף התורן, ואז לא צריכים את כל מה שנגרם מזה... וזה הלימוד לאדם, שיראה לכופף עצמו מעט, ויחסוך בזה הרבה רעש ובלגן!].

וזה סוד ההצלחה של אדם בימי חייו, שהוא 'גמיש', דהיינו שאמנם יש לו כיוון בחיים, אבל הוא גמיש; למה עכבר מצליח להגיע לכל מקום? מה הסוד של עכבר? אין לו עצמות, והוא גמיש, ועל כן הוא יכול להיכנס בכל חור, תחת הדלת וכו', ואפילו שיש לו מעט גודל בגופו – מחמת גמישותו,

הוא מצליח... ואשרי אדם שיש לו את הכח הזה – להיות גמיש!

ולא משנה מה עובר עליו – פתאום קיבלת 'מנה', האשה התעצבנה וצעקה וכו', אם אתה מחליט להעמיד את התורן שלך זקוף – יהיה מהפכה גדולה... ולא רק לך, אלא אתה תגרום שכולם יהיו בתוך הבלגן הזה, וכנ"ל גבי תורן האונייה, שגרם לכל הרכבים לעצור ולעמוד, וכולם מצפצפים וצופרים וכו', הכל בגלל שלא יכולת להוריד עצמך ולקפל את התורן... אשרי אדם שהוא יכול להיות גמיש, לכופף את הראש שלו! בזה אתה זוכה להמשיך ולהתקדם ללא שום מפריע...

זה נראה באילו עכשיו הכנעת את עצמך והשפלת את עצמך וכו', אבל באמת **אתה רק הרווחת**! עכשיו אתה יכול לנסוע בלי מפריע! אתה חושב שתעמוד חזק, ותגיד ככה וככה וכו', ובעצם **אתה לא מרוויח כלום! רק בלגן, מחלוקת ומריבות!** אבל אם יכלת להכניע את עצמך, לכפוף את עצמך, **הנה אתה נוסע חפשי כמו מלך...**

זה הסוד בחיבור שני פרשיות אלו – **מטות מסעי**; הפרשה הראשונה מדברת מפרשת נדרים, שזה קדושת הדיבור של האדם, שהוא יכול עם הדיבור שלו לייצר ממש דבר חדש – הוא אומר שלא יאכל את הלחם הזה או הפרי הזה, בזה עכשיו קידשת עם הפה שלך מצוה חדשה!

פרשת מסעי מדברת מהנסיעות של עם ישראל, שנסעו במדבר בכל מ"ב המסעות, וכתוב בכל הספה"ק, שהיו צריכים להגיע לכל המקומות האלו כדי לעשות תיקונים; לפני שהיו צריכים להיכנס לארץ ישראל, היו צריכים לעשות את הגמר של התיקונים, וכמובן אם היו זוכים בקבלת התורה שהיה הכל בשלימות, ולא היה העגל וכו', באמת היו נכנסים מיד, אבל בגלל שהיה את העגל, המרגלים, עדת קורח וכו', היו צריכים לתקן תיקונים, ולקח ארבעים שנה עד שנכנסנו לארץ ישראל, והוצרכו לנסוע בכל מיני מקומות שונים – אלו הם מ"ב המסעות, שצדיקים אמרו בסוד **מ"ב** המסעות, שזה כנגד השם **מ"ב** שאנו מזכירים בתפילת "אנא בכח" וכו', לגלות שבכל מקום שאדם מגיע בזה העולם – יש אלקות!

מובא מצדיקים (ה"אוהב ישראל" מאפטא מביא זאת, ועוד הרבה צדיקים), שאדם במשך שנות ימי חייו, הוא ג"כ עובר והולך את כל מ"ב

המקומות הללו – פעם הוא בְּ'מִתְקָה', בְּ'תָרַח', ופעם הוא בְּ'תַחַת', בכל המקומות האלו, אדם מרגיש שהוא נמצא במקומות אלו... למשל: אדם מרגיש שהוא ב"תחת" – אנחנו מבינים מאד מה זה... שאדם מרגיש שהוא בשאול תחתית רח"ל, וכשהוא יודע שהוא הגיע למצב הזה כדי לתקן משהו – הוא לא מתבלבל, במקום שהוא נמצא שם – הוא מדבר אל הקב"ה: **רבש"ע, אני נמצא עכשיו ממש ב"תחת", ותעזור לי שאתקן כאן מה שאני צריך לתקן!**

וכך יכולים לפרש כל אחד מאלו המסעות, דוגמא נוספת: "קִבְרוֹת הַתַּאֲוָה" – זה פשוט... שאדם צריך לקיים "וַיִּסְעוּ מִקִּבְרֹת הַתַּאֲוָה" – לנסוע מקברות התאווה – לקבור את התאוות שלו!

"אבל התאוות מאד מתגברות עליי, הם ממש מבלבלים אותי, ומה אני יכול לעשות?!"... תבקש: **רבש"ע, שתזכה אותי לקבור את התאוות האלו! שהם יהיו קבורים תחת האדמה, ויתקיים בי "וַיַּחֲנוּ בַּחֲצֵרֹת" – שאגיע ל'חצרות', לחצר בית ה', ע"י שאקבור את כל התאוות!**

וכן כל אלו המסעות, צריכים לילך אחד–אחד ולהסביר איך שכל נסיעה וחניה שהיה – פעלו בזה תיקונים נפלאים, ואדם עובר את כל זה בימי חייו, ואם היה לאדם שכל, הוא היה מבין **"הנה עכשיו אני נמצא במקום הזה, רבש"ע תזכה אותי לתקן מה שאני צריך לתקן פה".**

את זה עם ישראל עברו עד שהם מוכנים להיכנס לארץ ישראל – שזה בסוף הפרשה, ואח"כ מתחיל ספר דברים, שבו משה רבינו נשאר איתם בחו"ל, והוא חוזר איתם על כל התורה כולה, ומכין אותם להיכנס לארץ ישראל.

ושני פרשיות אלו מחוברות הן, ועתה נבאר הענין: איך מתחילה פרשת **מטות**? **"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'"**, ומתחילה פרשת נדרים. ועלינו להבין: מה ההקדמה הזאת לפרשת נדרים? לכאורה היה צ"ל כמו בכל התורה, שכתוב "וידבר ה' אל משה לאמר", ואז מתחלת פרשת נדרים "אִישׁ כִּי יִדֹּר נֶדֶר לַה'" וכו', מהי ההקדמה של **"וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת"**? ומהו שכאן כתוב **"זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'"**, שבזה משה רבינו הצביע וראה באספקלריה המאירה

(כמובא ברש"י): "זה הדבר"; מה ענין הקדמה זו? ומה הקשר בין כל זה לפרשה השניה – פרשת **מסעי**?

עפ"י מה שדיברנו מובן מאד: דיברנו שהכח של האדם להמשיך לנוסע בדרך החיים שלו, ולהגיע למקום שהוא צריך להגיע, כדי לעשות את זה הוא צריך לדעת איך לכפוף את עצמו, איך לא לעשות מציאות וישות מעצמו, לא לומר בכל דבר "אני", "אני", אלא למצוא באיזו דרך לסלק את ה'אני' הזה!

אכן, זה לא דבר קל, אבל זו העבודה שלנו בחיים, להפוך את ה'**אני**' ל'**אַיִן**', "אני" זה אין–סוף – הקב"ה, שבאמת זו המציאות, כשאדם חושב שהוא 'משהו', ותמיד אומר 'אני', זו רק הסתרה, אם אדם יזכה לקפוץ ולדלג על ההסתרה הזאת – הוא יראה שהוא 'אין'! הוא שום דבר! "וכי אני עושה משהו? אני מנהיג את ההגה? הכל הקב"ה!"... אבל עד שאדם זוכה להגיע לזה – לוקח הרבה התבודדות, וכלשון רבינו (ליקו"מ ח"א סי' נב): "**וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לִידֵי בִּטּוּל, כִּי אִם עַל יְדֵי הִתְבּוֹדְדוּת**"; שאדם יבטל את עצמו, יבטל את הישות שלו, זה אי–אפשר בלי התבודדות!

אנחנו צריכים לדעת, שרבינו מגלה לנו את הלימודים של משיח צדקנו; יש אומרים שאנחנו מתפארים בזה וכו', אבל באמת: **הלימודים של רבינו הם לימודים לכל נשמות ישראל! זה הלימודים של משיח צדקנו! ואשרי מי שאינו מטעה את עצמו, והוא מכנים את זה בעצמו, כמה שהוא יכול!** אבל לדעת שזה לא "ברסלב יש להם דברים יפים... הרבי מברסלב יש לו דברים יפים" וכו', אלא בזה משיח צדקנו יכבוש את כל העולם! ואשרי מי שזוכה שהוא כבר מכנים בעצמו את הלימודים האלו, הוא מכין את עצמו לקראת משיח, הוא מקרב את המשיח! כי בזה תלוי הגאולה, כשהלימודים האלו יתפרסמו בעולם, ולאט לאט עוד בן אדם ועוד בן אדם יתחיל לדבר אל הקב"ה, זה מה שרבינו מלמד אותנו!

אז רבינו פוסק ואומר: "**וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לִידֵי בִּטּוּל, כִּי אִם עַל יְדֵי הִתְבּוֹדְדוּת**"; אדם רוצה לבטל את ה'אני', את הישות שלו, איך? יכולים לשבור את זה עם מקל?... **זה נעשה מריבוי דיבורים שאדם מדבר אל הקב"ה!**

שזו עניינה של פרשת נדרים – ענין של קדושת הדיבור, וכמובא מצדיקים (זרע קודש בפרשת השבוע, ד"ה 'וכן

שורש ענין נדר') על הכתוב "אִישׁ כִּי יִדֹּר נֶדֶר לַה'" – **נדר** אותיות **ד"ר נ'**, הוא זוכה לדור אצל הקב"ה, נ' זה נו"ן שערי בינה, וזה ע"י **הנד"ר** שעשה.

כי מהו 'נדר'? אם זה לדבר מצוה, או שהוא יודע שהוא צריך להתגבר על משהו אבל קשה לו אז הוא עושה נדר – מוטב, אבל צריכים להיזהר מאד בנדרים; כשאמר רבנו ז"ל לפני מוהרנ"ת "הייתי רגיל בנדרים", שאל אותו מוהרנ"ת: הלא על פי הגמרא אין נכון לנדר, והשיב: **דָּאס מֵיינְט מָען אַזוֹיְנָע שְׁלֶימָעזַאלְניקָעס וְוי אִיהְר [מִתְכַּוְונִים לִשְׁלוּמֵי אֵלִים כְּמוֹכֶם]**; כי צריכים להיזהר מאד בנדרים! אכן מובא בגמרא שנודרים לדבר מצוה, אבל עכ"ז צריכין להיזהר.

הכלל, ענין של נדר, על ידו אדם מקשר את עצמו להקב"ה; אמנם יש תרי"ג מצוות התורה – לא צריכים יותר, אבל אחת מהמצוות היא שכשיש נדר או שבועה, אתה מייצר דבר חדש, קדושה חדשה!

נמצא א"כ, שזה מגלה לאדם שהוא ממש **דר** אצל הקב"ה, כי כמו שהקב"ה נתן לנו את תרי"ג המצוות, כך יש כח לאדם ג"כ לייצר דבר שיהא עכשיו אסור לו.

ולמי נאמר פרשיות אלו? מהי ההקדמה לכל זה? "**וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'**", מה זה '**ראשי המטות**'? בפשטות הכוונה על הרבנים, שהם מתירים את הנדרים, אבל יש פה לימוד חי וחשוב מאד: '**ראשי המטות**' זה אדם שיכול **להטות** ולכפוף ולהשפיל ולהוריד את **הראש** שלו! אם יש לאדם את העניין הזה של "ראשי המטות", שזה ענין הגמישות הנ"ל – הכח להיות גמיש, ולהוריד את הראש!

"אבל מה... ביזו אותי... אשתי אמרה לי כך וכך... ופלוני אמר לי כך וכך"... ויש התנגשות 'ראש בראש', **אבל עליך לדעת שיש לך באיזושהי דרך את הכח של "ראשי המטות" – להטות את הראש, לכפוף את הראש, וזה יתן לך את הכח להגיע סוף כל סוף ל'מסעי'!** וזה ענין שמיד אח"כ מגיעה פרשת נדרים וכו' וכו', עד פרשת מסעי המחוברת לפרשת מטות: "**אֵלֶּה מַסְעֵי**" – אתה יכול לנסוע, אך אחד לא יפריע לך בדרכך...

ולמה? עפ"י המעשה הנ"ל עם מוהרא"ש: אתה יכול לנסוע כי לא יהיה לך את התורן והמקל הזקוף שמעכב את כל התנועה! הנה העמדת את כולם כי "אני פה"... שבעצם זה

צריך להיות בושה שבגללך כך נעשה... כי ההוא שישב באוניה – הוא נמצא על המים, והוא לא רואה מה הולך למעלה... אבל הוא רואה שהרימו בשבילו את הגשר והכביש וכו' וחושב "איזה כבוד"... אבל בעצם זו בושה! אתה עובר עם האונייה הקטנה שלך, ואתה גרמת לאלפי אנשים שעומדים ב'פקק' ומתעכבים בגללך... יש הממהרים לטיסה, ויש המזדרזים למקום אחר, והנה כולם עומדים ומתעכבים בגללך... זאת בושה! וכי בגלל המקל שלך כולם צריכים לעמוד כ"כ הרבה זמן?!...

זה הסוד של "**וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל**", ללמד אותם איך יש דרך שאדם יכול להוריד את הראש שלו, וזה החיבור ל"**אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל**" – אתה תגיע לכל מקום! תגיע לכל מ"ב המסעות שעליך לתקן! אם יש לאדם את הכח הזה, הוא יגיע לכל מקום! הוא יתקן בכל מקום!

לפעמים הוא מקבל כל מיני ביזיונות, וכנ"ל גבי שמות המסעות – קיבלת 'רתמה', שרומז ל'גחלי רתמים', ואתה זועם "מה פתאום קיבלתי 'רתמה'?!"... או שקיבל 'הַר שָׁפֶר', או 'עַבְרֹנָה', או 'עֶצְיֹן גָּבֶר', כל זה הוא קיבל... 'חֹר הַגִּדְגָּד' – עשו לו 'חור הגדגד'... אם אין לאדם את הכח הזה להיות גמיש, ולכפוף את עצמו, יהיו לו בעיות... יתקיים אצלו רק "ויחנו", והוא יישאר שם...

הרי מ"ב המסעות זה "ויסעו – ויחנו", נוסעים, חונים, אבל מיד ממשיכים לנסוע, לא שאדם נתקע באיזה מקום ונשאר שם... אלא "ויחנו" ואח"כ "ויסעו" – ממשיך לנסוע, ואיך נוסע? כתיב בכל מקום: "**עַל פִּי ה' יִסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל פִּי ה' יַחֲנוּ**", ולכאורה עפ"י הדקדוק היה צ"ל כתוב "על **פיו של** ה' יחנו", ומהו "על **פי** ה'"? הענין הוא, אם על **פי** שלי יש הקב"ה, היינו שאני מדבר תמיד אל הקב"ה, אזי תגיע לכל מקום, יתקיים בך "על **פי** ה'" אזי "יחנו" וכן "יסעו", וזה התיקון של אדם, שתמיד על פיו נמצא ה'.

ועם זה מתחיל משה רבינו את דבריו: "וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר **זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'**" – '**זה הדבר**' היינו הדיבור, שאדם יהיה חזק בדיבור! וחלק עיקרי של הפרשה זה שלום בית, ששם עיקר ענין הנדרים, וכלשון הפסוק "**אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבִתּוֹ בִּנְעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ**"; אמנם נדרים זה שייך לכל אחד, אבל בעיקר זה בעניינים של

הבית, שלפעמים קרה משהו, והאשה התעצבנה, ובגלל זה נדרה נדר, אז יש כח לבעל להפר, איך מפירים? זורקים את זה בפנים?!... מסבירים בלשון יפה!

'להפר' נדר היינו להפר את הכעס שישנו, 'הֲפָרָה' היינו לשכח את הכעס, שאת זה צריכים לדעת, שלפעמים האשה התעצבנה וזרקה איזה נדר מהפה שלה, יש כח בבעל להפר את זה ע"י שמרגיע אותה, ולא שצועק עליה בחזרה, אלא מפר את זה בבחינת **"ברוגז – רחם תזכור"**, מפירים את הכעס ברחמנות...

ואם האדם נדר – מפירים את זה ע"י החכם והצדיק, הוא צריך לבוא לראשי המטות ולהפר, כי לאו כל אחד יודע איך לעשות זאת, ובאמת מדוע נדרים תלויים בצדיקים? למה צריכים לבוא לרב, חכם וצדיק, להפר את הנדר? כי הוא מלמד אותך איך להשתמש עם הפה שלך... למה עשית את הנדר הזה? תגיד לי, מה עשית? ואז הוא מספר לו מה קרה, והחכם מחפש פתח חרטה, ושואלו האם מתחרט, וכך מתיר לו נדרו...

ואיך שאדם מתנהג בבית – כך עובר אל הילדים שלו! הגמרא אומרת (סוכה נו:)**: שותא דינוקא בשוקא או דאבוה או דאימיה – מה שקורה בבית, הילדים רואים, זה החינוך שלהם!**

שזה פירוש הפסוק שמסיים את פרשת הנדרים: **"אֵלֶּה הַחֻקִּים אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבִתּוֹ בִּנְעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ"**, והנה אחר המילים **"בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ"** יש אתנחתא, ואח"כ אומר הפסוק **"בֵּין אָב לְבִתּוֹ בִּנְעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ"**, ולכאורה האתנחתא לא במקומה, והיה צריך להיות כתוב **"בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין אָב לְבִתּוֹ"** בהמשך אחד, ומהו ההסבר בזה?

עפ"י האמור מובן מאד, כי איך שאתה מתנהג בבית שלך – **"בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ"**, כך יהיה **"בֵּין אָב לְבִתּוֹ בִּנְעֻרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ"**, זה הלימודים שיהיה לילדיך – זה מה שהבנות שלך והבנים שלך יקבלו וילמדו! **בדיוק איך שאתה! כי החינוך הכי גדול שהבנים והבנות מקבלים בבית הוא שרואים איך ההורים מתנהגים!**

וחלק ממה שהם רואים הוא הגמישות הנ"ל, שיש כח לוותר, מהו 'לוותר'? שאדם אומר בפנים זועפות "בסדר, בסדר"...? זה נקרא לוותר? 'לוותר' היינו שיש לך שכל, ואתה יודע שהכל יסתדר, וכדי שלא יהיה איזה פיצוץ –

אתה מוריד את הראש, **אבל עם חיוך! עם שכל!**

ומה זה גורם? שנוסעים ללא הפרעה, אדם יכול להגיע בחופשיות לכל מקום שהוא צריך, והוא יתקן את כל התיקונים, יגיע לכל מ"ב המסעות שהוא צריך להגיע בימי חייו.

זהו לימוד מאד מאד חשוב שיוצא מפרשיות אלו, והם מאד נוגעים לימי בין המצרים, כי בימים אלו אנחנו נוסעים, אנחנו בדרך לבנין ביהמ"ק!

הימים האלו הם ימים שנועדו להתאבל על החורבן, בשביל מה? לעצבות ח"ו?! רבינו אומר (ליקו"מ ח"ב סי' סז): **מַה שֶּׁעָבַר אַיִן, כִּי כְּבָר נִשְׂרַף בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ. אַךְ כָּעֵת, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְצַפֶּה לָשׁוּב אֵלֵינוּ וְלַחֲזֹר וְלִבְנוֹת בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, רָאוּי לָנוּ שֶׁלֹּא לְעַכֵּב, חַס וְשָׁלוֹם, בִּנְיַן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, רַק לְהִשְׁתַּדֵּל בְּבִנְיָנוֹ**; עלינו לכסוף ולהשתוקק מאד להקב"ה! בזה אנחנו מנצלים את הימים הקדושים האלו.

ואשרי הזוכה להגיד תיקון חצות בימים אלו; צדיקים אמרו, שאפילו מי שלא זוכה כל השנה להגיד תיקון חצות – לכל הפחות בימים אלו שיאמר זאת, והיו שקשה עליהם לומר זאת בלילה, אז אמרו את זה ביום, וכן היו צדיקים שנהגו, אבל המנהג שלנו עפ"י רבינו שתיקון חצות הוא בלילה, שלפי רבינו חצות זה שש שעות אחר תחילת הלילה, אבל מוהרא"ש היה תמיד אומר שמשעה שתים–עשרה זה נקרא בשם 'חצות', ומה העניין של חצות? להגיד **"רבש"ע, אני רוצה להשתתף בבנין ביהמ"ק, לבנות איזו לבנה"**, עוד דיבור ועוד דיבור! אני שם ג"כ כמה דיבורים! שזה יהיה בנין ביהמ"ק, שזהו הכתוב **"זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה'"**, שנזכה לראות שהדיבורים שלנו הם אלו שקרבו את הגאולה!

שהקב"ה יעזור לנו, שנזכה לנצל את הימים הקדושים האלו בהמון רצונות וכיסופים אל הקב"ה, תפילות ובקשות שנזכה לראות את בנין ביהמ"ק, ובקרוב יחמול עלינו הקב"ה, ונזכה לראות בביאת המשיח, ובגאולה השלימה, אמן!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לעילוי נשמת האישה הכשרה הצדקת
חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע"ה, ולע"נ הרה"ח ר' בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא ז"ל

להצלחת בנימין בן אהרן נ"י וכל משפחתו ולהצלחת ליאור אורי בן אלישבע נ"י וכל משפחתו וכל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ"י
הילד ישי בן סילקא יעל נ"י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ"י
נעמי מרים בת חוה תחי'
סילקא יעל בת אביבה תחי'

ולע"נ ר' שלמה חנוך חרש ז"ל בן ר' ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע"ה, ר' יעקב דוד בן אברהם ז"ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע"ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט"א. לע"נ אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין שיבלחט"א. לע"נ אהרן בן שלמה ז"ל. והילד יהונתן ז"ל בן אושרה דינה תחי' ולע"נ מיכל רונית ע"ה בת שרה ויצחק. וסיוון בת אליהו ע"ה

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון "אשי ישראל" בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

לתרומת עבור העלון לרפואה הצלחה וכדו' ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

כנסו לאתר 'ברסלב שלי' breslevsheli.co.il

הודפס 'בדפוס מוהרא"ש'